

Arrest

nr. 250 392 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juni 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 5 juni 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 14 juni 2019 om internationale bescherming. Op 2 juni 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. De afgelopen 37 jaar woonde u in Santa Tecla. U werkte als administratief medewerker en verkocht verzekeringen, alvorens in 2000 huisvrouw te worden. U heeft sinds 1995 een open relatie met J. C. G. A. (...), maar jullie woonden nooit samen. Jullie hebben twee zonen: J. C. (...) en L. A. (...).

Sedert drie à vier jaar waren er voortdurend bendeleden aanwezig in het park nabij uw huis.

Op een vrijdag in april 2019 ging uw jongste zoon L. (...) skateboarden met twee vrienden in het park nabij uw huis. Zij werden er door drie bendeleden van de MS tegengehouden, waaronder hun leider P. (...). De bendeleden stelden hen vele vragen en vroegen om hun t-shirt naar omhoog te doen. De bendeleden zeiden dat ze hen niet wilden beroven maar wilden dat ze met hen zouden samenwerken. Zij zouden dan als 'postvatters' moeten werken waarbij ze zouden moeten rondwandelen en met hun telefoons bepaalde zaken signaleren.

Een week later werd uw zoon opnieuw tegengehouden door P. (...). Opnieuw werd hem gevraagd om met hen samen te werken. Zo niet, wilden ze hem daar niet meer terugzien.

Na eind april 2019 gingen uw zonen niet langer naar school omdat een studiegenoot van hen vermist was. Vanaf 2018 had uw oudste zoon J. C. (...) altijd last van stress. Hij klaagde over hartkloppingen en u zag dat hij altijd trilde. Wanneer u vroeg om een boodschap voor u te gaan doen zei hij dat hij dat niet wilde doen, omdat hij niet naar buiten wilde gaan vanwege de bendeleden die er zijn. Hij werd onderzocht door twee cardiologen die besloten dat het hart van uw zoon gezond was en dat de oorzaken van zijn klachten psychosomatisch waren. Ook wanneer J. C. (...) zei dat hij maagproblemen had, werd hij onderzocht maar ook hier werd geen lichamelijke oorzaak gevonden voor zijn klachten. Daarna is hij in El Salvador twee keer naar een psycholoog gegaan.

De vader van uw kinderen werd de laatste drie à vier jaar afgeperst door bendes waarop hij zijn zaken heeft moeten sluiten.

Daarnaast haalt u aan dat uw zoon J. C. (...) ongeveer drie jaar geleden werd beroofd van zijn gsm. Ook verwijst u naar een aantal mensen uit uw buurt die zijn verdwenen.

Ingeval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest u dat u iets zou overkomen of dat uw kinderen het leven zouden laten. Voor uw zoon J. C. (...) vreest u voor zijn mentale gezondheid en vreest u dat hij, net als L. (...), door bendes zou worden benaderd om voor hen te werken. Voor uw zoon L. A. (...) vreest u dat hij het slachtoffer zou worden van wraakacties van bendeleden omdat hij geen lid wilde worden.

Uw broer, J. M. R. G. (...), heeft op 22 november 2019 in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Na uw vertrek uit El Salvador hebben bendeleden uw broer twee keer thuis bezocht om renta van hem te vragen.

U legt de volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 2 februari 2016, een identiteitskaart op uw naam dd. 21 mei 2019, een paspoort op naam van uw zoon L. A. (...) dd. 26 maart 2019, een paspoort op naam van uw zoon J. C. (...) dd. 12 april 2019 en kopieën van een bundel internetartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van uw gegevens in het administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw plichten.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u verklaringen af inzake de bende MS die uw zoon L. (...) probeerde te rekruteren (CGVS, p. 9 & 10). Er dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze verklaringen wordt ondermijnd door verschillende tegenstrijdigheden, opmerkelijkheden en onwetendheden.

Vooreerst dient men op te merken dat uw opeenvolgende verklaringen hierover niet te rijmen zijn met de verklaringen van de vader van uw zoons. U verklaart op het CGVS dat toen P. (...) uw zoon voor de eerste keer ontmoette, hij deze meteen wilde rekruteren als postvatter (CGVS, p. 10). De vader van uw kinderen daarentegen legt hier geen verklaringen over af wanneer hij vertelt over de eerste ontmoeting tussen L. (...) en P. (...) (CGVS J. C. G. A. (...) dd. 12.02.2020, p. 11). Aangezien de rekruteringspoging(en) van P. (...) één van de twee redenen is waarom J. C. (...) El Salvador heeft verlaten (CGVS (...), p. 11 & 12), ondermijnt dit nalaten de geloofwaardigheid van dit asielmotief.

Verder is het merkwaardig dat, zowel de eerste als de tweede keer dat uw zoon P. (...) tegenkwam, er geen concrete afspraken werden gemaakt om voor de bende te gaan werken (CGVS, p. 19). Ook weet u bijvoorbeeld niet of uw zoon een gsm zou krijgen om zijn werk als postvatter te doen (CGVS, p. 19). Er dient opgemerkt te worden dat dit elementaire zaken zijn die zeker aan bod zouden komen wanneer een bendelid iemand probeert aan te werven en dat uw zoon u hierover zou hebben verteld.

Ook verklaart u dat de jongeren die worden gerekruteerd door bendes doorgaans kinderen zijn die een gebrek aan aandacht krijgen van hun ouders of waarvan de alleenstaande moeder ook nog eens werkt (CGVS, p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw zoons niet in dit profiel passen. Zo geeft u aan dat u bent gestopt met werken sinds u zwanger was van uw zoon, besteedde u tijd aan hen en was u altijd thuis zodat zij op hun gemak konden zijn (CGVS, p. 16). Vervolgens dient er vastgesteld te worden dat de enige naam die u kent van leiders of aanvoerders van MS in uw kolonie de bijnaam "P. (...)" is. Van de andere leiders of personen onder het gezag van P. (...) verklaarde u geen namen te kennen (CGVS, p. 17 & 18). Over P. (...) zelf heeft u verder weinig concrete informatie kunnen geven. Zo verklaart u dat het enige wat u over P. (...) weet is dat hij betrokken was bij de moord op de zoon van H. A. (...) en dat u dit van nieuwsberichten weet (CGVS, p. 17). Er dient geconcludeerd te worden dat het vreemd is dat u zo weinig informatie kan geven over de baas van de bende MS in uw wijk die sedert jaren aanwezig was in uw buurt en persoonlijk uw zoon probeerde te rekruteren (CGVS, p. 9 & 10).

Daarnaast valt uw gedrag en dat van L. (...) na deze rekruteringspogingen niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de verklaarde vrees. Zo ging uw zoon L. (...) nog tot eind april 2019 naar school en bleven jullie in jullie eigen huis wonen, terwijl de bendeleden wisten waar L. (...) woonde en naar school ging (CGVS, p. 9 & 19 ; CGVS (...), p. 11).

Ook zijn er geen concrete aanwijzingen dat L. (...) na de twee rekruteringspogingen zou zijn gezocht. U verklaart namelijk dat u nooit benaderd bent geweest door bendeleden die uw zoon wilde rekruteren (CGVS, p. 17). Daarnaast legt u geen verklaringen af die er op wijzen dat L. (...) nog een derde keer zou zijn aangesproken.

Verder verklaart u op het CGVS dat uw zoon J. (...) verschillende medische en psychologische problemen heeft ondervonden (CGVS, p. 10 & 11). Meer specifiek verklaart u dat hij hypochondrie kreeg, dat hij altijd stress had en dat hij zei dat hij hartkloppingen had (CGVS, p. 10). U zag ook dat hij vaak trilde (CGVS, p. 10). Hiervoor werd hij onderzocht door artsen die concludeerden dat zijn problemen van psychologische aard waren (CGVS, p. 10 & 11). U voegt hieraan toe dat u hierop twee keer met hem naar een psycholoog bent geweest (CGVS, p. 11).

Vooreerst dient hieromtrent opgemerkt te worden dat noch uzelf noch de vader van J. (...) hierover iets heeft laten optekenen in jullie vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld (vragenlijst CGVS, punt 3; vragenlijst (...), punt 3). Daar u aangeeft dat u in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest voor de gezondheid van J. (...) (CGVS, p. 20 & 21), is het merkwaardig dat u hierover niets heeft verteld op de DVZ.

Daarnaast verklaart de vader van J. (...) enkel kort dat J. (...) bang werd door de situatie met L. (...) (CGVS (...), p. 11). Dit is niet verenigbaar met uw verklaring dat J. (...) al problemen had vanaf 2018 (CGVS, p. 11).

Bovendien dient er vastgesteld te worden dat er geen tastbare bewijzen werden voorgelegd omtrent de verklaarde medische en psychologische problemen van uw zoon J. (...).

Tenslotte dient er geconcludeerd te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Daarenboven moet worden gewezen op uw laattijdig vertrek uit El Salvador. U verklaart dat uw jongste zoon L. (...) in april 2019 werd benaderd door bendeleden van MS en u diezelfde maand jullie vertrek uit El Salvador begon voor te bereiden (CGVS, p. 9 & 19). Uw oudste zoon J. C. (...) werd al sinds 2018 medisch behandeld voor zijn klachten (CGVS, p. 11). Echter, u verliet El Salvador met uw zoons pas op 4 juni 2019 (Vragenlijst DVZ, punt 31). Daar u aangeeft dat de problemen van uw zoons de voornaamste reden van uw vertrek zijn en u vreest voor hun gezondheid en veiligheid (CGVS, p. 12, 19 & 20), is het opmerkelijk dat u nog tot juni 2019 heeft gewacht om het land te verlaten. Deze houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omwille van het geheel aan bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u uw verklaarde problemen omwille van uw twee zonen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uzelf problemen heeft gehad waardoor u het land heeft verlaten. Immers, u verklaart nooit een persoonlijke bedreiging te hebben gekregen en u verklaart nooit het slachtoffer te zijn geweest van overvallen of berovingen (CGVS, p. 6 & 11). U verklaart ook zelf nooit problemen te hebben gehad omwille van de problemen van de vader van uw zonen (CGVS, p. 20),.

Wat betreft de vader van uw zonen die renta moest betalen (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat u dit zelf niet heeft aanhaalt als asielmotief. Verder verklaart u dat u zelf geen problemen heeft gekend in verband met deze afpersingen (CGVS, p. 20). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de vader van uw kinderen, J. C. G. A. (...), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U verklaart ook dat uw broer J. M. (...) thuis twee keer bedreigd is geweest door bendeleden die renta van hem vroegen (CGVS, p. 11). U stelt dat dit is gebeurd naar aanleiding van de problemen van uw jongste zoon (CGVS, p. 5 & 8). Echter, u heeft uw verklaarde problemen van uw jongste zoon niet aannemelijk kunnen maken (zie supra). Bovendien moet in verband met uw verwijzing naar het verzoek van uw broer (CGVS, p. 5) worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt.

Wat betreft uw verklaringen dat een drietal jaar geleden de gsm van uw zoon J. C. (...) werd gestolen (CGVS, p. 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze eenmalige gebeurtenis niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Er dient opgemerkt te worden dat na deze beroving uw zoon verder niet meer is overvallen (CGVS, p. 12). Er dient geconcludeerd te worden dat het ging over een eenmalige gebeurtenis zonder fysieke schade en een beperkt materieel verlies. Deze elementen kunnen als zodanig niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor

fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest voor criminele bendes die uit jaloezie wraakacties zouden ondernemen omwille van jullie verblijf in het buitenland (CGVS, p. 20).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020, (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo heeft u geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes. Bovendien moet opnieuw worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw eerder verklaarde problemen met bendeleden (zie supra).

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drughandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Immers, het louter verwijzen naar een aantal geïsoleerde verdwijningen, met name van twee buurmannen, een studiegenoot van uw zoons en een jongen uit de buurt (CGVS, p. 10 & 11), kan hierop geen ander zicht werpen. De door u voorgelegde bundel kopieën van artikels en opsporingsberichten op sociale media tonen louter aan dat verschillende mensen worden vermist (document 4) doch kunnen geen ander zicht werpen op bovenstaande beoordeling.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Uw paspoort dd. 2 februari 2016 en uw identiteitskaart dd. 21 mei 2019 bevatten louter gegevens over uw identiteit die niet in twijfel wordt getrokken. De paspoorten van uw zoons L. A. (...) dd. 26 maart 2019 en J. C. (...) dd. 12 april 2019 bevatten gegevens over de identiteit van uw zoons die evenmin ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 e.v. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een beoordelingsfout.

Wat betreft haar nood aan internationale bescherming omwille van bende-gerelateerde problemen en risico's, laat verzoekster het volgende gelden:

"-Wat betreft de rekruteringspoging door de bende MS waarvan haar zoon de slachtoffer is geweest, meent het CGVS dat die niet geloofwaardig is omdat er tegenstrijdigheden bestaan tussen haar verklaringen en de verklaringen afgelegd door de vader van haar zoon alsmede opmerkelijkheden en onwetendheden. Meer bepaald stelt het CGVS:

(...)

-Verzoekster en de vader van haar zoon wensen de volgende opmerkingen te doen met betrekking tot dit deel van de motivering van de beslissing:

**Het CGVS haalt maar een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekster en de vader van haar zoon. De omstandigheden waarin hun zoon P. (...) en twee andere bendeleden tegengekomen zijn op een gelijkaardige manier beschreven door beide ouders. (CGVS Meneer, p.11, CGVS Mevrouw pp. 9-10) Alleen situeert Mevrouw de "rekruteringspoging" tijdens de eerste ontmoeting en Meneer tijdens de tweede ontmoeting. In dat verband is het ook belangrijk te onderlijnen dat noch Mevrouw noch Meneer de incidenten hebben meegemaakt. Verder leeft Meneer niet met de moeder van zijn kinderen noch met hen leeft. Hij was niet aanwezig toen L. (...) teruggekeerd is zijn ontmoeting met de maraleden. Mevrouw heeft hem de incidenten uitgelegd. Het kan niet uitgesloten zijn dat zij hem niet alle details heeft gegeven en dat Meneer niet alle details op een correcte manier heeft onthouden. Op zich lijkt die tegenstrijdigheid niet zwaarwichtig genoeg om de rekruteringspoging als ongeloofwaardig te beschouwen.*

**Wat betreft het gebrek aan concrete afspraken blijkt uit de motivering van de beslissing dat het CGVS haar standpunt volgens hetwelk "Er dient opgemerkt te worden dat dit elementaire zaken (ndlr: of L. (...) een gsm zou krijgen om zijn werk als postvatter te doen) zijn die zeker aan bod zouden komen wanneer een bendelid iemand probeert aan te werven en dat uw zoon u hierover zou hebben verteld." helemaal niet staft. Het is dus een blote bewering/een vermoeden van het CGVS dat de mara tijdens de tweede ontmoeting noodzakelijkerwijze concrete afspraken had moeten doen. Loutere beweringen of vermoeden kunnen niet aanvaard worden als elementen om een negatieve beslissing te staven.*

**Wat betreft de motivering dat "Ook verklaart u dat de jongeren die worden gerekruteerd door bendes doorgaans kinderen zijn die een gebrek aan aandacht krijgen van hun ouders of waarvan de alleenstaande moeder ook nog eens werkt (CGVS, p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw zoons niet in dit profiel passen" dient te worden opgemerkt dat het CGVS de verklaringen van verzoekster niet op een gepaste manier heeft geïnterpreteerd. Zo heeft zij verklaard:*

"(...) (CGVS, p. 12)

Verzoekster spreekt niet over het profiel van kinderen die de mara probeert te rekruteren maar over het profiel van de kinderen die de mara toetreden, wat niet hetzelfde is. Haar verklaringen sluiten niet uit dat de mara ook kinderen waaraan de ouders aandacht schenken proberen te rekruteren.

De vader van L. (...) gaf de volgend uitleg met betrekking tot de redenen waarom de mara zijn zoon probeerde te rekruteren:

"(...) (CGVS, p.22)

**Wat betreft het feit dat verzoekster weinig informatie over P. (...) kon geven dient te worden opgemerkt dat verzoekster wel de evolutie van de aanwezigheid van de MS in haar wijk heeft beschreven alsmede sommige informatie heeft gegeven over de MS en de lokale leider ervan, namelijk P. (...) (CGVS, pp. 9, 13, 17, 18). Verzoekster heeft nooit enige contact gehad met P. (...) -die zij trouwens nooit in werkelijkheid heeft gezien- of leden van zijn bende. Uit haar verklaringen blijkt dat zij informatie kreeg over de evolutie van hun aanwezigheid en de leden ervan voornamelijk via haar eigen observaties en door burens en geruchten die zij hoorden (CGVS, p.9) Het lijkt dus niet abnormaal dat zij niet in staat is om de hele biografie van P. (...) uiteen te zetten.*

**Wat betreft het feit dat L. (...) nog tot eind april naar school zou zijn geweest, stelt zijn ouders dat L. (...) nog een paar dagen naar school is gegaan en dat het daarna de Paasvakantie waren (Semana Santa) van 13 tot en met 22 april 2019' en dat hij na de Paasvakantie niet meer naar school is teruggekeerd.*

**Uit de COI Focus SALVADOR Situation sécuritaire de dato 15 juli 2019 blijkt dat rekrutering van (jonge) personen/kinderen door bendes degelijk plaats vindt in El Salvador. Volgens een onderzoek blijkt dat 1 persoon op 20 zich in 2018 gedwongen heeft moeten verplaatsen om zich te beschermen en dit, o.a., omwille van een gedwongen rekrutering door de maras. Uit een ander onderzoek met betrekking tot de redenen waarom personen zich binnen El Salvador verplaatsen blijkt dat 4,3% van de personen het doen omwille van een gedwongen rekrutering:*

(...) (COI Focus, pp.25-26)

Uit een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador"² blijkt dat jongens van twaalf jaar en ouder het belangrijkste doelwit zijn voor rekrutering (Boys aged twelve and older are prime targets for recruitment).

Het feit dat de MS L. (...), een jongen die 15 jaar oud was in april 2019 en die woonachtig was in een zone waar die mara actief was, trachtte te rekruteren is dus absoluut aannemelijk.

Het feit dat de familie het land heeft verlaten en dus niet ingegaan is om die rekruteringspoging kan voor zware problemen zorgen in geval van terugkeer naar El Salvador. Zo staat in de COI Focus SALVADOR Situation sécuritaire de dato 15 juli 2019 te lezen dat:

"(...)" (p.14)

We menen dus dat L. (...) en zijn familie risico's lopen geïsoleerd te worden door de MS in geval van terugkeer omdat L. (...) niet ingegaan is op de aanvraag van de MS. Een aanwijzing dat de familie risico's loopt is dat de broer van verzoekster met wie zij samenwoonde en die een aanvraag tot internationale bescherming in België heeft ingediend stelt bedreigd te zijn geweest door leden van de MS naar aanleiding van de problemen die L. (...) met de MS heeft gehad."

Daarnaast meent verzoekster dat ook haar verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Zij verwijst wat dit betreft naar – en citeert uit – de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 en voegt daar nog het volgende aan toe:

"Enkel de IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar ook deze organisatie erkent dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij zich er niet verplaatsen (A, pp. 17-18). Daarboven stelt de IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders (B, p. 11). Dit is omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor personen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond:

(...) (B, p. 9)

Daarnaast stelt Mevrouw Veronica Reyna, dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar zij voegt er wel aan toe dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is. Dit is ook het standpunt van Mevrouw Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA (B, p. 20). Dit risico wordt ook bevestigd door HRW. Dit is met tegenstrijdig met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat het geval is voor verzoekende partij.

Dit is ook bevestigd door de recentste COI Focus van 09.01.2020 (stuk 3.b, p. 13):

« (...) »

*Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt heel duidelijk uit de inhoud van het rapport van HRW, *Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse* van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden.*

Dit bevestigt de informatie van de Speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten die hernomen wordt in de COI Focus van 09.01.2020 (p. 12):

(...)

Die informatie toont aan dat het feit dat verzoekster en haar zoon in het buitenland zijn verbleven, in geval van terugkeer naar El Salvador, ook voor problemen met de maras kan zorgen. Dit element dient beschouwd te worden als een objectief element dat hun vrees en de risico's die zij in geval van terugkeer zouden lopen versterkt."

Verzoekster voert ook aan dat er in El Salvador geen doeltreffende beschermingsmogelijkheden bestaan. Uit alle beschikbare informatie blijkt namelijk dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn, ofwel niet bereid zijn om daadwerkelijke bescherming te bieden aan personen die slachtoffer zijn van de bendes. Ter staving hiervan citeert zij uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, uit de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 en uit het rapport *“Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van Human Rights Watch van 5 februari 2020.

Ook laat verzoekster gelden dat er geen intern vluchtalternatief bestaat. Zij wijst erop dat zij en haar familie niet tot de hogere sociale klassen behoren en dus niet in staat zijn om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken) en dat uit de reeds aangehaalde informatie blijkt dat zij bij een hervestiging het voorwerp zullen uitmaken van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Ter staving hiervan citeert zij nog uit het hierboven reeds aangehaalde rapport van Human Rights Watch, dat volgens haar bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is.

Ten slotte voert verzoekster het volgende aan ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing over de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet:

“-In de beslissing meent het CGVS het geweld in El Salvador geen uitstaan heeft met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het CGVS meent dat er geen gewapend conflict bestaat in El Salvador. Het CGVS verwijst verder naar het COI Focus over de veiligheidssituatie in Salvador de dato 15 juni 2019 waaruit zou blijken dat "het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren." Volgens het CGVS heeft "dit type geweld bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet". Het CGVS stelt verder dat "het geweld gekenmerkt wordt door gemeenschappelijke criminaliteit (...)" en dat dit geweld "kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw. (...) Het CGVS stelt dan nog dat: "Hoewel de situatie in El Salvador geer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

-Die laatste stelling is echter moeilijk te verzoenen met de informatie terug te vinden in de COI waarnaar het CGVS verwijst. Uit de COI blijkt inderdaad dat er meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict:

« (...)

In een Policy Brief van november 2018⁵ geciteerd in het COI heeft de GIWPS de situatie in El Salvador grondig onderzocht in het licht van de definitie van een gewapend conflict in het internationaal humanitair recht om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd:

« (...) »

In een artikel de dato 23 november 2019 gepubliceerd in het Journal of International Humanitarian Legal Studies⁶ suggereert de auteur dat de situatie in El Salvador het gewapende conflict van het internationaal humanitair recht heeft bereikt:

(...)

In tegenstelling tot de stelling van het CGVS zijn er dus wel bronnen die van mening zijn dat de (on)veiligheidsituatie in El Salvador gekwalificeerd kan worden als zijnde een situatie van gewapend conflict (zelfs een situatie die kadert met de definitie van een binnenlands gewapend conflict van het gemeenschappelijk artikel 3 van de Verdragen van Genève). Als gevolg bestaan er dus wel informatie waarvan afgeleid kan worden dat artikel 48/4, § 2 c) mogelijks wel van toepassing is op de heersende situatie in El Salvador.

-Ook de stelling van het CGVS dat alleen mensen met een bepaald profiel gevisieerd zijn dient te worden genuanceerd.

In het "COI Focus El Salvador situation sécuritaire" de dato 27 februari 2015 was het volgende te lezen:

***(...)" (p. 15 (typologie de la violence))*

***(...)" (p. 17)*

(...)" (pp. 19 en 20)

***"(...)" (p. 27 résumé)*

Uit die COI bleek duidelijk dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er was toen dus duidelijk sprake van willekeurig geweld in El Salvador.

Volgens ons is er geen aanwijzing dat de situatie anno 2020 drastisch veranderd is en El Salvador.

Uit het Crime and Safety Report van de Overseas Security Advisory Council van de US Department of State de dato 31 maart 2020⁷ blijkt dat de situatie nog steeds gekenmerkt wordt door Het wordt gekenmerkt door geweld tegen bekende doelwitten maar ook tegen "opportunistische" doelwitten.

(...)

In een artikel de dato 30 november 2019 gepubliceerd op de website "foreignpolicy.com" onder de titel "A Nation Held Hostage"⁸ beschrijft een situatie van wijdverspreid geweld waar niemand veilig is en iedereen het risico loopt te verdwijnen:

"(...)"

Ook In een verslag de dato 26 november 2018 van het International Crisis Group "Life Under Gang Rule in El Salvador" de dato 26 november 2018⁹ beschrijft een situatie waar iedereen in wijken van San Salvador het risico loopt geteisterd te worden door het geweld gepleegd door de mara : iedereen is veronderstelt de bandere te betalen en iemand die het niet zou doen zal de gevolgen daarvoor dragen:

"(...)"

Naast het feit dat er meerdere bronnen de situatie in El Salvador als een situatie van gewapend conflict kwalificeren blijkt ook uit meerdere bronnen dat er in El Salvador niet alleen sprake is van doelgericht geweld. Nemende verder in aanmerking dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen menen we dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van wille keurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

-Verder wensen we aan te kaarten dat de verzoekster en haar familie persoonlijke omstandigheden tonen die het risico voor hen om slachtoffer te worden van het bendege geweld in vergelijking met andere Salvadoraanse burgers verhoogt:

-zij behoren niet tot de hogere klassen;

-zij hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer, wat waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven, wat al de indruk zal geven dat zij over voldoende financiële middelen beschikken, hetgeen van hen een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld;

-als vrouw loopt verzoekster meer risico geteisterd te worden door het geweld¹⁰;

-haar kinderen lopen ook meer risico's geteisterd te worden door het geweld omwille van het feit dat zij tieners zijn.¹¹"

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 12 februari 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "Salvador. Retour au pays des ressortissants" van 17 december 2020 en de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster haalt verschillende gebeurtenissen aan als oorzaak voor haar vlucht uit El Salvador. Zo wijst zij erop dat haar jongste zoon in april 2019 twee keer werd aangesproken door bendeleden van de *Mara Salvatrucha* (MS) met het oog op rekrutering. Daarnaast haalde verzoekster aan dat haar oudste zoon ongeveer drie jaar geleden werd beroofd van zijn gsm en sinds 2018 last had van stress omwille van de bendeleden in de buurt. Verzoekster haalde ook aan dat de vader van haar kinderen de laatste drie of vier jaar werd afgeperst door bendes en hierdoor zijn zaken heeft moeten sluiten. Ook verwijst verzoekster naar een aantal mensen uit haar buurt die zijn verdwenen en verklaarde zij dat na haar vertrek uit El Salvador bendeleden haar broer twee keer thuis hebben bezocht om *renta* van hem te vragen.

Ter staving van haar verzoek legde verzoekster in de loop van de administratieve procedure haar paspoort, haar identiteitskaart, de paspoorten van haar zonen en een bundel internetartikels neer (administratief dossier, stuk 6, map met 'documenten').

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over de door verzoekster neergelegde stukken: *"De door u voorgelegde bundel kopieën van artikels en opsporingsberichten op sociale media tonen louter aan dat verschillende mensen worden vermist (...).*

Uw paspoort dd. 2 februari 2016 en uw identiteitskaart dd. 21 mei 2019 bevatten louter gegevens over uw identiteit die niet in twijfel wordt getrokken. De paspoorten van uw zoons L. A. (...) dd. 26 maart 2019 en J. C. (...) dd. 12 april 2019 bevatten gegevens over de identiteit van uw zoons die evenmin ter discussie staan."

Deze motieven worden door verzoekster op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad besluit dat verzoekster een beperkte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat zij in El Salvador zelf geen problemen heeft gehad die haar ertoe hebben genoopt haar land te verlaten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, verklaarde verzoekster zelf nooit een persoonlijke bedreiging te hebben gekregen, nooit het slachtoffer te zijn geweest van overvallen of berovingen en nooit problemen te hebben gehad omwille van de problemen van de vader van haar zonen.

Voorts moet worden vastgesteld dat verzoekster de volgende motieven van de bestreden beslissing over de door haar aangehaalde problemen van haar oudste zoon niet betwist:

"Verder verklaart u op het CGVS dat uw zoon J. (...) verschillende medische en psychologische problemen heeft ondervonden (CGVS, p. 10 & 11). Meer specifiek verklaart u dat hij hypochondrie kreeg, dat hij altijd stress had en dat hij zei dat hij hartkloppingen had (CGVS, p. 10). U zag ook dat hij vaak trilde (CGVS, p. 10). Hiervoor werd hij onderzocht door artsen die concludeerden dat zijn problemen van psychologische aard waren (CGVS, p. 10 & 11). U voegt hieraan toe dat u hierop twee keer met hem naar een psycholoog bent geweest (CGVS, p. 11).

Vooreerst dient hieromtrent opgemerkt te worden dat noch uzelf noch de vader van J. (...) hierover iets heeft laten optekenen in jullie vragenlijst van het CGVS die op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd ingevuld (vragenlijst CGVS, punt 3; vragenlijst (...), punt 3). Daar u aangeeft dat u in geval van een eventuele terugkeer naar El Salvador vreest voor de gezondheid van J. (...) (CGVS, p. 20 & 21), is het merkwaardig dat u hierover niets heeft verteld op de DVZ.

Daarnaast verklaart de vader van J. (...) enkel kort dat J. (...) bang werd door de situatie met L. (...) (CGVS (...), p. 11). Dit is niet verenigbaar met uw verklaring dat J. (...) al problemen had vanaf 2018 (CGVS, p. 11).

Bovendien dient er vastgesteld te worden dat er geen tastbare bewijzen werden voorgelegd omtrent de verklaarde medische en psychologische problemen van uw zoon J. (...).

Tenslotte dient er geconcludeerd te worden dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

(...)

Wat betreft uw verklaringen dat een drietal jaar geleden de gsm van uw zoon J. C. (...) werd gestolen (CGVS, p. 12), dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze eenmalige gebeurtenis niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Er dient opgemerkt te worden dat na deze beroving uw zoon verder niet meer is overvallen (CGVS, p. 12). Er dient geconcludeerd te worden dat het ging over een eenmalige gebeurtenis zonder fysieke schade en een beperkt materieel verlies. Deze elementen kunnen als zodanig niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst

ondraaglijk wordt. Van een dergelijk behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van de subsidiaire bescherming."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook de volgende motieven van de bestreden beslissing inzake de afpersing van de vader van haar kinderen en de afpersingspogingen en bedreigingen die haar broer na haar vertrek zou hebben ondergaan worden door verzoekster volledig ongemoeid gelaten:

"Wat betreft de vader van uw zonen die renta moest betalen (CGVS, p. 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat u dit zelf niet heeft aanhaalt als asielmotief. Verder verklaart u dat u zelf geen problemen heeft gekend in verband met deze afpersingen (CGVS, p. 20). Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de vader van uw kinderen, J. C. G. A. (...), eveneens wordt besloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

U verklaart ook dat uw broer J. M. (...) thuis twee keer bedreigd is geweest door bendeleden die renta van hem vroegen (CGVS, p. 11). U stelt dat dit is gebeurd naar aanleiding van de problemen van uw jongste zoon (CGVS, p. 5 & 8). Echter, u heeft uw verklaarde problemen van uw jongste zoon niet aannemelijk kunnen maken (zie supra). Bovendien moet in verband met uw verwijzing naar het verzoek van uw broer (CGVS, p. 5) worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, kunnen bestempeld worden als vervolging of ernstige schade. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Aan verzoeksters verklaringen dat een lid van de bende MS haar jongste zoon wilde rekruteren, hecht de commissaris-generaal geen geloof omwille van verschillende *"tegenstrijdigheden, opmerkelijkheden en onwetendheden"*. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"Vooreerst dient men op te merken dat uw opeenvolgende verklaringen hierover niet te rijmen zijn met de verklaringen van de vader van uw zoons. U verklaart op het CGVS dat toen P. (...) uw zoon voor de eerste keer ontmoette, hij deze meteen wilde rekruteren als postvatter (CGVS, p. 10). De vader van uw kinderen daarentegen legt hier geen verklaringen over af wanneer hij vertelt over de eerste ontmoeting tussen L. (...) en P. (...) (CGVS J. C. G. A. (...) dd. 12.02.2020, p. 11). Aangezien de rekruteringspoging(en) van P. (...) één van de twee redenen is waarom J. C. (...) El Salvador heeft verlaten (CGVS (...), p. 11 & 12), ondermijnt dit nalaten de geloofwaardigheid van dit asielmotief.

Verder is het merkwaardig dat, zowel de eerste als de tweede keer dat uw zoon P. (...) tegenkwam, er geen concrete afspraken werden gemaakt om voor de bende te gaan werken (CGVS, p. 19). Ook weet u bijvoorbeeld niet of uw zoon een gsm zou krijgen om zijn werk als postvatter te doen (CGVS, p. 19). Er dient opgemerkt te worden dat dit elementaire zaken zijn die zeker aan bod zouden komen wanneer een bendelid iemand probeert aan te werven en dat uw zoon u hierover zou hebben verteld.

Ook verklaart u dat de jongeren die worden gerekruteerd door bendes doorgaans kinderen zijn die een gebrek aan aandacht krijgen van hun ouders of waarvan de alleenstaande moeder ook nog eens werkt (CGVS, p. 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat uw zoons niet in dit profiel passen. Zo geeft u aan dat u bent gestopt met werken sinds u zwanger was van uw zoon, besteedde u tijd aan hen en was u altijd thuis zodat zij op hun gemak konden zijn (CGVS, p. 16). Vervolgens dient er vastgesteld te worden dat de enige naam die u kent van leiders of aanvoerders van MS in uw kolonie de bijnaam "P. (...)" is. Van de andere leiders of personen onder het gezag van P. (...) verklaarde u geen namen te kennen (CGVS, p. 17 & 18). Over P. (...) zelf heeft u verder weinig concrete informatie kunnen geven. Zo verklaart u dat het enige wat u over P. (...) weet is dat hij betrokken was bij de moord op de zoon van H. A. (...) en dat u dit van nieuwsberichten weet (CGVS, p. 17). Er dient geconcludeerd te worden dat het vreemd is dat u zo weinig informatie kan geven over de baas van de bende MS in uw wijk die sedert jaren aanwezig was in uw buurt en persoonlijk uw zoon probeerde te rekruteren (CGVS, p. 9 & 10).

Daarnaast valt uw gedrag en dat van L. (...) na deze rekruteringspogingen niet in overeenstemming te brengen met de ernst van de verklaarde vrees. Zo ging uw zoon L. (...) nog tot eind april 2019 naar

school en bleven jullie in jullie eigen huis wonen, terwijl de benedeleden wisten waar L. (...) woonde en naar school ging (CGVS, p. 9 & 19 ; CGVS (...), p. 11).

Ook zijn er geen concrete aanwijzingen dat L. (...) na de twee rekruteringspogingen zou zijn gezocht. U verklaart namelijk dat u nooit benaderd bent geweest door benedeleden die uw zoon wilde rekruteren (CGVS, p. 17). Daarnaevens legt u geen verklaringen af die er op wijzen dat L. (...) nog een derde keer zou zijn aangesproken.”

De Raad stelt vast dat deze problematiek ook werd ingeroepen door de vader van de zonen van verzoekster bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, dat de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal ten aanzien van het verzoek om internationale bescherming van de vader van de zonen van verzoekster op dit vlak identiek zijn aan de hierboven aangehaalde motieven en dat verzoekster in haar verzoekschrift dezelfde argumenten aanvoert als dewelke die door de vader van de zonen van verzoekster in zijn verzoekschrift voor de Raad tegen de ten aanzien van hem genomen weigeringsbeslissing werden ontwikkeld. Gelet op het voorgaande kan de Raad *in casu* dan ook volstaan met de verwijzing naar de volgende motieven uit het arrest nr. 250 384 van 4 maart 2021 waarin hij deze argumenten reeds in hoofde van de vader van de zonen van verzoekster beoordeelde:

“Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar hij opmerkt dat de commissaris-generaal maar een tegenstrijdigheid aanhaalt tussen zijn verklaringen en deze van de moeder van zijn zoon, beperkt hij zich tot het minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten. Hoewel verzoeker en de moeder van verzoekers zoon de incidenten niet zelf hebben meegemaakt, kan van hen worden verwacht dat zij dit bij de voorbereiding van hun persoonlijk onderhoud hebben doorgenomen met hun zoon en met elkaar en dat zij hierover gelijklopende verklaringen afleggen, temeer nu zij zich op dezelfde problemen beroepen en deze problemen voor hen de concrete aanleiding vormden om samen hun land van herkomst te verlaten. Overigens kan het gegeven dat er bij de eerste ontmoeting met het bendelid al dan niet reeds een poging tot rekrutering was moeilijk als een detail worden beschouwd.

Waar verzoeker opmerkt dat het een louter vermoeden van het CGVS is dat er concrete afspraken zouden worden gemaakt bij een poging tot aanwerving, wijst de Raad erop dat het aan verzoeker toekomt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Zeker nu verzoeker niet het minste (begin van) bewijs voorlegt over de door hem voorgehouden rekruteringspoging kan van hem worden verwacht dat hij daar voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen over aflegt. In dit opzicht acht de Raad het niet onredelijk van de commissaris-generaal om ervan uit te gaan dat bij een (of twee) rekruteringspoging(en) door een bendelid concrete afspraken worden gemaakt over wat van de persoon die men wil rekruteren verwacht wordt.

Waar verzoeker opmerkt dat de commissaris-generaal de verklaringen van de moeder van zijn zoon over het profiel van jongeren niet op een gepaste manier heeft geïnterpreteerd, nu zij niet spreekt over het profiel van kinderen die de mara probeert te rekruteren maar over het profiel van de kinderen die bij de mara toetreden, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom de bende jongeren zou proberen te rekruteren die niet vallen binnen het profiel van jongeren die ook daadwerkelijk tot de bende toetreden. Hoewel de verklaringen van de moeder van verzoekers zoon strikt gezien niet uitsluiten dat de mara ook kinderen proberen te rekruteren waaraan de ouders aandacht schenken, is de door verzoeker voorgehouden rekruteringspoging, gezien deze verklaringen, alvast minder plausibel.

Waar verzoeker opmerkt dat de moeder van zijn zoon wel de evolutie van de aanwezigheid van de MS in haar wijk heeft beschreven en sommige informatie heeft gegeven over de MS en de lokale leider ervan en dat zij nooit enig contact heeft gehad met de lokale benedeleider of de leden van zijn bende, wijst de Raad er nogmaals op dat het aan verzoeker toekomt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken aan de hand van bewijskrachtige stukken of voldoende consistente, gedetailleerde, specifieke en aannemelijke verklaringen. Met zijn betoog beperkt verzoeker zich tot het louter tegenspreken van de voorgaande vaststellingen, dan wel het vergoelijken van de vaststelling dat de moeder van zijn zoon weinig informatie kon geven over de lokale bende die zijn zoon zou hebben proberen rekruteren, zonder evenwel de concrete vaststellingen daarover in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Uit de voorgaande motieven blijkt overigens niet dat van de moeder van de zoon van verzoeker wordt verwacht dat zij de hele biografie van de lokale benedeleider uiteenzet, doch wel dat zij een minimum van informatie kan aanreiken over de baas van de bende MS in haar wijk, die sedert jaren aanwezig was in haar buurt en persoonlijk haar zoon probeerde te rekruteren, ook al heeft zij met deze man zelf nooit contact gehad.

Waar verzoeker nog opmerkt dat zijn zoon in april nog een paar dagen naar school is gegaan, maar na de Paasvakantie, die op 13 april 2019 begon, niet meer naar school is teruggekeerd, beperkt hij zich tot

een loutere bewering (post factum) die niet in concreto wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien strijdig is met de verklaring van de moeder van zijn zoon dat haar jongste zoon tot eind april naar het college ging (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', notities van het persoonlijk onderhoud van de moeder van de zoon van verzoeker, p. 19). Op geen enkel moment tijdens de administratieve procedure hebben verzoeker of de moeder van zijn zoon verklaard dat hun zoon na de Paasvakantie niet meer naar school is teruggekeerd.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen van verzoeker dat een bendelid van MS zijn zoon wilde rekruteren. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker er niet in geslaagd is deze motieven te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Waar verzoeker nog opmerkt dat uit de COI Focus "El Salvador. Situation sécuritaire" van 15 juli 2019 blijkt dat rekrutering van (jonge) personen/kinderen door bendes degelijk plaats vindt in El Salvador en dat uit een verslag van 26 november 2018 van International Crisis Group blijkt dat jongens van twaalf jaar en ouder het belangrijkste doelwit zijn voor rekrutering, wijst de Raad erop dat uit deze informatie niet blijkt dat er in El Salvador sprake is van groepsvervolging waarbij alle jongeren het slachtoffer worden van rekrutering. Door louter hieruit te citeren, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, en te stellen dat zijn zoon in april 2019 vijftien jaar oud was en woonde in een zone waar de bende MS actief was, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de rekruteringspoging, voert verzoeker niet dienstig aan dat hij, zijn zoon en zijn familie risico's lopen om gevisieerd te worden door de MS in geval van terugkeer omdat zijn jongste zoon niet is ingegaan op de aanvraag van de MS."

Hier kan bovendien nog het volgende aan worden toegevoegd:

"Daarenboven moet worden gewezen op uw laattijdig vertrek uit El Salvador. U verklaart dat uw jongste zoon L. (...) in april 2019 werd benaderd door bendeleden van MS en u diezelfde maand jullie vertrek uit El Salvador begon voor te bereiden (CGVS, p. 9 & 19). Uw oudste zoon J. C. (...) werd al sinds 2018 medisch behandeld voor zijn klachten (CGVS, p. 11). Echter, u verliet El Salvador met uw zoons pas op 4 juni 2019 (Vragenlijst DVZ, punt 31). Daar u aangeeft dat de problemen van uw zoons de voornaamste reden van uw vertrek zijn en u vreest voor hun gezondheid en veiligheid (CGVS, p. 12, 19 & 20), is het opmerkelijk dat u nog tot juni 2019 heeft gewacht om het land te verlaten. Deze houding getuigt niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming."

Deze motieven van de bestreden beslissing worden door verzoekster geheel onverlet gelaten in haar verzoekschrift en blijven dan ook overeind.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift voorts gelden dat ook haar verblijf in het buitenland aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee gepaard gaande gewelddaden.

Op basis van de beschikbare landeninformatie kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoekster niet aan dat zij (of haar familie) naar aanleiding van de door haar aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoekster zich in haar verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij (of haar familie) persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Zij maakt slechts in het algemeen gewag van een mogelijke

perceptie bij bendeleden dat zij welvarend is omwille van haar verblijf in het buitenland. Uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster in El Salvador voor haar vertrek ondanks kosten voor private beveiliging vlot kon rondkomen, zodat niet kan worden ingezien waarom haar terugkeer uit het buitenland zou leiden tot een verhoogd risico dat zij zou worden beschouwd als financieel meer vermogend dan voorheen. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van haar asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als iemand die in het buitenland heeft verbleven.

De Raad betwist verder niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster nog argumenteert dat uit verschillende bronnen blijkt dat er in El Salvador geen effectieve beschermingsmogelijkheid door de nationale autoriteiten bestaat in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat vermits verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt actueel problemen te hebben met bendeleden, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is het gegeven dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoekster evenmin relevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.2.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangehaalde feiten geen geloof kan worden gehecht, dan wel dat deze onvoldoende ernstig en zwaarwichtig zijn en dat haar verblijf in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij of haar zonen een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij of haar zonen de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.2.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te

stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.5. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN